

Ὁ Μεσσίας δέν ἦρθε ; Θά ἔρθει ;

«Κοντά στον πατέρα του ψεύδους,(τὸν διάβολο),
τὸ μὲν σκοτάδι γιὰ ἐξαπάτηση δεικνύεται φῶς,
ἀντιστρέφονται δὲ ψευδῶς μεταξύ τους μαζί μὲ
τὰ πράγματα τὰ ὀνόματα, τὸ λοξὸ καὶ τὸ ὀρθό».

(Ἅγ.Γρηγόριος Παλαμᾶς)¹

Τὴν ἐναλλαγὴ τοῦ ὀρθοῦ σὲ λοξοῦ, ἐξυπηρετεῖ τὸ περιοδικὸ τοῦ Μητροπ.Ναοῦ τῆς Μητροπ. Ἀλεξανδρουπόλεως ; Δημοσίευσε ἐσχάτως δυὸ «δίδυμα» ὡς πρὸς κάποιες ἀπὸ τίς θέσεις τοῦς ἄρθρα, τὸ ἓνα μετὰ τὸ ἄλλο, τὰ ὁποῖα ἀνήκουν σὲ ἀλλότριους χώρους. Τὸ πρῶτο, στὴν πλειονότητά του (κατὰ τὰ 3/4 τῆς ἔκτασής του) συκοφαντεῖ, ὑβρίζει τοὺς Ὁρθοδόξους Χριστιανοὺς τοῦ Ἑλλαδικοῦ χώρου, διακατέχεται ἀπὸ πολὺ ἐμπάθεια, καὶ προβάλλει πλανημένες ἀντιχριστιανικὲς ἰδέες², ἐνῶ τὸ δεῦτερο εἶναι ἀνυπόγραφο, ἀγνώστου «πατρότητος»³ μὲ τὸν ...πομπῶδη τίτλο : «Ποιὸς ἀπὸ ἐμᾶς εἶναι ὁ Μεσσίας;»⁴. Τὸ τελευταῖο εἶναι ἓνα κείμενο ἀντιχριστιανικὸ, νεοεποχίτικο, μὲ προβαλλόμενον μῆνυμά του : «Ὁ Μεσσίας δέν ἦρθε, ἀλλὰ θά ἔρθει».

Πῶς Ὁρθόδοξο (;) Χριστιανικὸ (;) περιοδικὸ διαφημίζει τὴν ἀντιχριστιανικὴ βλασφημία, ὅτι ὁ Ἰησοῦς δέν εἶναι ὁ Μεσσίας, ὁ Χριστός, ποὺ ἦρθε πρὶν δύο χιλιάδες χρόνια, ἀλλὰ θριαμβολογεῖ τὸ σιωνιστικὸ ὄραμα ὅτι ὁ Μεσσίας θά ἔρθει ; Ὁ ἀναμενόμενός τοῦς ὅμως θά εἶναι ὁ Ἀντίχριστος. Συμφωνοῦν οἱ ὑπεύθυνοι τοῦ περιοδικοῦ ; Ἄν ναι, τότε «τώρα εἶναι γεμάτη ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ κρυφοὺς αἰρετικούς»⁵ σύμφωνα μὲ τὸν Ἅγιο Κύριλλο Ἱεροσολύμων. Τί θά ἀπαντήσουμε λοιπὸν σὲ αὐτὰ καὶ σὲ τέτοιου εἴδους κείμενα ; «Ὅτι εἶναι μακάρια τὰ αὐτὰ ποὺ δέν σᾶς ἀκουσαν καὶ οἱ καρδιές ποὺ διαφυλάχθησαν ἀτρωτες ἀπὸ τὰ λόγια σας»⁶, ὅπως λέγει ὁ Μέγας Βασίλειος.

Ἐμεῖς θά ἀσχοληθοῦμε μὲ τὸ δεῦτερο κείμενο. Εἶναι μυθοπλαστικὸ καὶ περιστρέφεται γύρω ἀπὸ ἓνα μοναστήρι ποὺ καταρρέει. Ἔχουν ἀπομείνει μόνο τέσσερις μοναχοὶ μὲ τὸν ἡγούμενό τοῦς. Ἄπαντες ἄνω τῶν ἐβδομηκοντα ἐτῶν. Ὁ τελευταῖος (ὁ ἡγούμενος) δέν συμβουλευετὶ τὸν ἐπίσκοπό του ἢ κάποιον συναγωνιστή του, ἀλλὰ ἓνα ραβῖνο, ὁ ὁποῖος χρησιμοποιοῦσε πότε-πότε μιὰ καλύβα στὴν ἄκρη τοῦ δάσους.

Τὸ πρῶτο μῆνυμα ποὺ ἀναδύεται εἶναι ὅτι καλῶς ἔπραξε ὁ ἡγούμενος. Ἄν δεχθοῦμε ὅμως αὐτὸ τότε σὲ ἀνάλογες περιπτώσεις, ἱερεῖς καὶ λαϊκοὶ, θά ἀγνοοῦν τοὺς ἐπισκόπους καὶ τοὺς ἱερεῖς τίς ὥρες τῶν προβλημάτων καὶ θά ἀνατρέχουν στῶν «ἀλλοτρίων τὴν φωνήν»,⁷ σὲ μάγους, γκουροῦ, ἢ σὲ κάποια καφετζοῦ.... Ἀλλὰ ἄς ἐπανέλθουμε στὸ δημοσίευμα. Ὁ ραβῖνος τοῦ πρότεινε ἓνα ἀπὸ τὰ κύρια ποὺ περιέχει ἡ καρδιά του, γιὰτὶ «ἐκ τοῦ περισσεύματος τῆς καρδίας τὸ στόμα λαλεῖ»⁸. «Ἐνας ἀπὸ ἐσᾶς εἶναι ὁ Μεσσίας», εἶπε. Ἄς σημειωθεῖ ὅτι ἡ λέξη Μεσσίας, στό κείμενο, εἶναι μὲ κεφαλαῖο τὸ πρῶτο γράμμα, καταδεικνύει δηλαδὴ πρόσωπο, καὶ ἀκολουθεῖται, πάντα ἀπὸ τὸ ἄρθρο «ὁ» ποὺ καταδεικνύει ΕΝΑ συγκεκριμένο πρόσωπο, ἐνῶ ἀναφέρεται στὸ κείμενο ἐπτὰ φορές, σὲ αὐτὴ τὴ μορφή καὶ γραφή : «ὁ Μεσσίας». Στὸ ἄκουσμα «τῆς ἀθέσμου συμβουλῆς», οἱ«μοναχοί», «εἶδαν τὸν καρπὸ ὅτι ἦταν καλὸς εἰς θρῶσιν»⁹. Ἄκριτα καὶ ἀβασάνιστα, κατάπιαν ὅ,τι τοὺς σέρβριε ὁ καλὸς ραβῖνος. Τὸ δηλητήριον ἔφθασε στὸ νοῦ καὶ στὴν καρδιά τοῦς. Στὸν προβληματισμὸ τοῦς ποιὸς ἀπ' αὐτοῦς νὰ εἶναι ὁ Μεσσίας, δέν δίστασαν νὰ συμπεριλάβουν καὶ τὸν ἑαυτὸ τοῦς στὸ παιχνίδι τῆς ἀναζήτησης, γι' αὐτὸ, σύμφωνα μὲ τὸ ἄρθρο, ἔλεγαν : «Ἀναμφίβολα ὁ ραβῖνος δέν ἐννοοῦσε ἐμένα..Καὶ ἂν ὑποθέσουμε ὅτι ἐννοοῦσε ἐμένα ; Ἄν ὑποθέσουμε πῶς εἶμαι ὁ Μεσσίας ; Ὡ Θεέ μου, ὄχι ἐγώ. Δέν ἀξίζω καὶ τόσο πολὺ γιὰ Σένα ! Ἡ μήπως ἀξίζω ἄραγε;»¹⁰. Ποιὸς σώφρων διερωτᾶται, καὶ μάλιστα πάνω ἀπὸ τὰ ἐβδομήκοντα τοῦ χρόνιο, μήπως αὐτὸς εἶναι ὁ Μεσσίας ; Στ' ἀλήθεια, ποιὸς εἶναι ὁ Μεσσίας ; Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀποδείξουμε ποιὸς εἶναι ὁ πραγματικὸς Μεσσίας, τί σημαίνει Χριστός, ἀπὸ πότε εἶναι Χριστός, ὅτι ὁ Χριστὸς θά ξαναέλθῃ, ὄχι ἀπὸ τὴ γῆ ποὺ θά ἔλθῃ ὁ Ἀντίχριστος, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ ποιὸς στὰ ἔσχατα θά συστηθεῖ ὅτι εἶναι ὁ Μεσσίας. Μὲ τὴ γνώση ὄλων αὐτῶν θά κατανοήσουμε ὅτι τὸ πονηρότατο δημοσίευμα ἐξυπηρετεῖ ἀντιχριστιανικὲς σκοπιμότητες.

Ποιός είναι ο αληθής Μεσσίας ;

α) Τό βροντοφωνάζει απ'τή χαρά του ο Άγιος Ανδρέας ο πρωτόκλητος και έμεϊς τόν χειροκροτοϋμε : *«εϋρήκαμεν τόν Μεσσίαν· ὃ ἔστι μεθερμηνευόμενον (πού σημαίνει) Χριστός»*.¹¹

β) Τό αποκάλυψε ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοϋς Χριστός μας, και έμεϊς Τόν προσκυνοϋμε. Εἶπε ἡ Σαμαρείτιδα στόν Ἰησοϋ Χριστό : *«οἶδα (γνωρίζω) ὅτι Μεσσίας ἔρχεται ὁ λεγόμενος Χριστός : ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος, ἀναγγελεῖ ἡμῖν πάντα· λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοϋς· ἐγώ εἰμι ὁ λαλῶν σοί»* (ἐγώ εἶμαι πού σοῦ μιλάω).¹²

Ὁ Ἰησοϋς, λοιπόν, εἶναι ὁ ἀναμενόμενος ἀπό τούς τότε Ἰουδαίους ὁ Μεσσίας, πού σημαίνει Χριστός.

γ) Ἐπιβεβαίωσαν τήν Σαμαρείτιδα οἱ συντοπίτες της και έμεϊς συνηγοροϋμε : *«οὐκέτι διά τήν σήν λαλιάν πιστεύομεν· αὐτοὶ γάρ ἀκηκόαμεν και οἶδαμεν ὅτι οὗτος ἐστίν ἀληθῶς ὁ σωτῆρ τοῦ κόσμου ὁ Χριστός»* (ὁ Μεσσίας).¹³

δ) Λόγω τῆς ἔντονης προσμονῆς και ἀναμονῆς τοῦ ἀναμενόμενου Χριστοῦ (Μεσσία), οἱ Ἰουδαῖοι ἀποστέλλουν ἱερεῖς και Λευῖτες νά ἐρωτήσουν τόν ἀσκητή τῆς ἐρήμου, Ἅγιο Ἰωάννη τόν Πρόδρομο : *«σύ ποιός εἶσαι;»*. Ὁ ἐπίγειος ἄγγελος ὠμολόγησε ὅτι *«δέν εἶμαι ἐγώ ὁ Χριστός»* και κατέδειξε τόν Ἰησοῦν Χριστόν.¹⁴

ε) Ὅταν ὁ ἀπόστολος Φίλιππος πρωτογνώρισε τόν ἀναμενόμενο Μεσσία, τὸ ἀνακοίνωσε μέ ἐνθουσιασμό στόν Ναθαναήλ : *«Αὐτόν πού ἔγραψε ὁ Μωϋσῆς στό νόμο και οἱ προφῆτες, εϋρήκαμεν Ἰησοῦν... ἔρχου και ἴδε»*, (ἔλα νά δεῖς ἄλλος σου).¹⁵

στ) Ὁ Ναθαναήλ συγκλονισμένος ὁμολογεῖ και έμεϊς συνομολογοϋμε : *«σύ εἶσαι ὁ υἱός τοῦ Θεοῦ, σύ εἶσαι ὁ βασιλεύς τοῦ Ἰσραήλ»*.¹⁶

ζ) Βεβαιωτικά ἐπισφραγίζει ὁ ἀπόστολος Πέτρος : *«σύ εἶσαι ὁ Χριστός, (ὁ Μεσσίας) ὁ υἱός τοῦ Θεοῦ ζῶντος»*.¹⁷

η) Ἡ Μάρθα κατέθεσε τή μαρτυρία της : *«ἐγώ πεπίστευκα ὅτι σύ εἶ ὁ Χριστός, ὁ υἱός τοῦ Θεοῦ ὁ εἰς τόν κόσμον ἐρχόμενος»*.¹⁸

θ) Εἶπε ὁ ἀρχιερέας στόν Ἰησοῦν : *«Σέ ἐξορκίζω εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, νά μᾶς πεῖς ἂν ἐσὺ εἶσαι ὁ Χριστός (ὁ Μεσσίας) ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ»*. Ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπάντησε : *«σύ εἶπας»*. (Δηλαδή , Ἐγώ εἶμαι ὅπως τὸ εἶπες).¹⁹

ι) Ὁ Ἡρώδης συνήγαγε τούς ἀρχιερεῖς και τούς γραμματεῖς τοῦ λαοῦ και ζήτησε νά τόν πληροφορήσουν πού ὁ Χριστός (ὁ Μεσσίας) γεννᾶται. Αὐτοὶ τοῦ εἶπαν : *«ἐν Βηθλεέμ τῆς Ἰουδαίας, γιατί ἔτσι ἔχει γραφεῖ ἀπό τόν προφήτη»*²⁰. (Μιχαῖα).²¹

Ποιός ὅμως θά μᾶς πεῖ πότε ὁ Ἰησοῦς ὀνομάστηκε Χριστός ; Ὁ πρῶτος πού θά ἀπαντήσει εἶναι ὁ Ἅγιος Κύριλλος τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου τῆς Ἀλεξανδρείας Πρόεδρος : *«ὁ μονογενῆς Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὅταν ἔγινε ἄνθρωπος ὀνομάστηκε Χριστός»*.²² Ὁ ἐκ Δαμασκοῦ Ἅγιος Ἰωάννης καταθέτει γιά τὸ θέμα αὐτό τόν δικό του κρυστάλλινο λόγο : *«Ἐγινε Χριστός ὁ Υἱός και Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἀπό τή στιγμή πού ἐσκήνωσε μέσα στήν κοιλία τῆς Ἁγίας Αἰμαρθένης, και ἔγινε σάρκα χωρίς μεταβολή, και ἐπῆρε ἡ σάρκα τὸ χρῆμα ἀπό τήν θεότητα»*.²³

«Ἐπειδὴ ὅμως οἱ Ἰουδαῖοι παρεξέκλιναν ἀπό τήν ἀλήθεια, περιμένουν ἀκόμη τόν Χριστό (τόν Μεσσία) νά ἔλθῃ»,²⁴ λέγει ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος. Ὁ Ἅγιος Κύριλλος, Πατριαρχῶν Ἱεροσολύμων τὸ καύχημα, προαναγγέλλει : *«οἱ ἀπόγονοι τῶν Ἰουδαίων, ἀρνούμενοι αὐτόν πού ἦλθε και περιμένοντας κακῶς αὐτόν πού θά ἔρθῃ (τόν Ἀντίχριστο), ἐγκατέλειψαν τόν ἀληθινόν Χριστό, και περιμένουν τόν πλάνο οἱ πλανηθέντες, γιά νά ἀποδειχθεῖ και σ' αὐτό ἀληθινός ὁ Σωτῆρας, πού εἶπε : “Ἐγώ ἦρθα στό ὄνομα τοῦ πατέρα μου και δέν μέ δέχεσθε, ἐάν ὅμως ἔρθῃ ἄλλος στό ὄνομα τοῦ εαυτοῦ του, ἐκεῖνον θά τόν δεχθεῖτε” (Ἰωάν.5,43)»*.²⁵ Ὁ χρυσολόγος Ἰωάννης σχολιάζει : *«Οἱ Ἰουδαῖοι ἐξαιτίας τῆς ἄγνοιας τῶν χρόνων ἔκαναν τὸ μεγάλο σφάλμα. Γιατί ἂν ἄκουαν τόν Πατριάρχη πού λέει, “δέν θά ἐκλείψῃ ἄρχοντας ἀπό τή φυλὴ τοῦ Ἰούδα, οὔτε ἀρχηγός ἀπό τή γενιά του, μέχρι νά ἐκπληρωθοῦν αὐτά πού πρόκειται νά γίνουν”»*,²⁶ και ἂν παρατηροῦσαν μέ ἀκρίβεια τὰ χρόνια τῆς παρουσίας, δέν θά εἶχαν ἐκπέσει ἀπό τόν Χριστό και δέν θά ἔπεφταν στόν Ἀντίχριστο».²⁷

Ὅσοι, ἴσως ἀπό ἄγνοια, ὑποστηρίζουν ὅτι *«πρέπει νά μιᾶμε μόνο γιά τόν Χριστό και ποτέ γιά τόν Ἀντίχριστο και τὰ ἔσχατα»*, δέν γνωρίζουν ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, μίλησε γιά τόν Ἀντίχριστο και γιά τὰ ἔσχατα. Ἡ προσεγμένη ἀναφορὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ γιά τὰ θέματα αὐτά, ἔγινε μέ σκοπό : **α)** Νά ἐνημερώσῃ γιά νά μὴν πλανηθοῦν *«βλέπετε μὴ τίς ὑμᾶς πλανήσῃ»*...Ἔτσι προστατεύει και ἀσφαλιζει τὰ παιδιά του, ὄλων τῶν ἐποχῶν, ἀπό τοῦ ψευδόχριστους (ψευδομεσσίες). **β)** Νά ἐνθαρρύνει : *«ὁρᾶτε μὴ θροεῖσθε»* (προσέξτε, μὴ τρομάζετε). **γ)** Νά προετοιμάσει ὄσους θά εἶναι στὰ χρόνια τοῦ Ἀντιχρίστου, νά μὴν πλανηθοῦν ἀπό τὰ ψευδοθαύματά του και τόν ἀκολουθήσουν. Ἀναφέρθηκε, περὶ ἀντιχρίστων πού θά ἐμφανίζονται διαχρονικά, και περὶ τοῦ Ἀντιχρίστου εἰδικά.²⁸ Ἐπικύρωσε τὰ ὑπὸ τοῦ προφήτου Δανιὴλ σχετικά, και ἀποκαλεῖ τόν Ἀντίχριστο μέ τήν ἴδια προσωπωνυμία πού χρησιμοποίησε ὁ προφήτης γι' αὐτόν : *«βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως»*.²⁹ Ἐξηγεῖ τὸ πάγχρυσο στόμα τῆς Ἐκκλησίας, Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, *«βδέλυγμα στήν Ἁγία Γραφή ὀνομάζεται αὐτό πού εἶναι ἄξιο μίσους και ἀποστροφῆς»*.³⁰

«Οί μαθητές ζήτησαν να πληροφορηθοῦν ἀπὸ τὸν Χριστὸ τὸν χρόνον τοῦ τέλους καὶ τὰ σημάδια τῆς παρουσίας Του γιὰ νὰ μὴν πλανῶνται», ἀναφέρει ὁ Μ. Ἀθανάσιος ἀλλὰ νὰ διδάξουν καὶ στοὺς ἄλλους. Μὲ τὸ νὰ πληροφορηθοῦν λοιπόν, διόρθωσαν τοὺς Θεσσαλονικεῖς, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐπλανοῦντο.³¹ Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὅταν ἦταν μαζί με τοὺς Θεσσαλονικεῖς, τοὺς εἶχε πεί γιὰ τὴν δευτέρα παρουσία τοῦ Χριστοῦ. Τοὺς τὰ γράφει ἐπιγραμματικὰ πάλι, ἐφιστώντάς τους τὴν προσοχή, «ὅτι δὲν πρέπει νὰ πιστεύουν αὐτοὺς ποὺ λένε ὅτι ἐφθασε ἡ ἡμέρα αὐτή. Τοὺς εἶπε ὅτι δὲν θὰ γίνει αὐτὸ ἂν δὲν φανερωθεῖ πρῶτα ὁ ἄνομος, ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀμαρτίας, ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας. Αὐτός, θὰ ἐναντιωθεῖ καὶ θὰ σηκώσει κεφάλι μπροστὰ σὲ κάθε τι ποὺ λέγεται Θεὸς ἢ εἶναι ἀντικείμενο λατρείας. Θὰ τὸ κάνει αὐτό, γιὰ νὰ στήσει ὁ ἴδιος τὸ θρόνον του στὸ ναὸ τοῦ Θεοῦ, προσπαθώντας νὰ ἀποδείξει πῶς εἶναι Θεός...θὰ ἔρθει μετὰ τὴν ἐνέργεια τοῦ σατανᾶ. Θὰ κάνει κάθε εἶδος θαυματουργικῆς δυνάμεις μετὰ ἀπατηλὰ σημεῖα καὶ μετὰ κάθε εἶδος ἀπάτης τοῦ κακοῦ».³²

Κατηχεῖ ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἱεροσολύμων· «Αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ποὺ ἀναλήφθηκε, θὰ ἔρθει πάλι ἀπὸ τὸν οὐρανὸ, ὄχι ἀπὸ τὴ γῆ. Καὶ εἶπα, ὄχι ἀπὸ τὴ γῆ, ἐπειδὴ ἀπὸ τὴ γῆ πρόκειται νὰ ἔρθουν πολλοὶ ἀντίχριστοι...καὶ πρόκειται λοιπόν, νὰ ἔρθει τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως, ποὺ θὰ διεκδικήσει ψευδῶς τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ γιὰ τὸν ἑαυτὸ του. Ἐσὺ ὅμως, σὲ παρακαλῶ, νὰ περιμένεις τὸν ἀληθινὸ Χριστό, τὸν Μονογενῆ Υἱὸ τοῦ Θεοῦ, ποὺ δὲν ἔρχεται πᾶ ἀπὸ τὴ γῆ, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ, ὁ ὁποῖος θὰ φανεῖ σ' ὀλόκληρη τὴν οἰκουμένη σὰν ἀστραπή³³ καὶ φωτεινὴ λάμψη καὶ θὰ συνοδεύεται ἀπὸ ἀγγέλους, γιὰ νὰ κρίνει ζωντανούς καὶ νεκρούς, καὶ νὰ ἐγκαθιδρύσει βασιλεία οὐράνια, αἰώνια καὶ ἀτελείωτη. Μεῖνε λοιπόν ἀσφαλῆς καὶ σ' αὐτό(τὸ δόγμα)».³⁴

Γιὰ τὴ δευτέρα τοῦ Χριστοῦ παρουσία καὶ τὰ περὶ Ἀντιχρίστου ἔχουν γράψει διεξοδικὰ ὁ Ἅγιος Κύριλλος Πατρ. Ἱεροσολύμων³⁵ καὶ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός,³⁶ ἀλλὰ ἐλλείπει χώρου δὲν μποροῦν νὰ παρουσιαστοῦν καὶ σχολιαστοῦν ἐδῶ.

Ἀπὸ ὅσα προαναφέρθηκαν «ἀναφάνηκε, σὰν ἀπὸ κάποιο γεωμετρικὸ πόρισμα»³⁷, ἡ ἀλήθεια, καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώνει. «Γνώσεσθε τὴν ἀλήθειαν καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς».³⁸ Δυστυχῶς σήμερα «ὠλιγόστευσαν αἱ ἀλήθειαι ἀπὸ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων».³⁹ Ἡ ἀλήθεια, ὅπως ἀποδείχθηκε ἀπὸ τὴν ἀδιαμφισβήτητη τεκμηρίωση, εἶναι ὅτι: **α)** Μεσσίας σημαίνει Χριστός. **β)** Ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Χριστός, ὁ Μεσσίας δηλαδή. **γ)** Χριστός εἶναι ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο (τὴν στιγμή τῆς ἐκ Πνεύματος Ἁγίου σύλληψις τῆς Θεοτόκου). **δ)** Ὅσοι περιμένουν Μεσσία, αὐτὸς θὰ εἶναι ψευδομεσσίας. Θὰ ἔρθει ἀπὸ τὴ γῆ, (θὰ εἶναι ἄνθρωπος δηλαδή) καὶ θὰ εἶναι ὁ Ἀντίχριστος. **ε)** Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς θὰ ξαναέρθῃ ὄχι ἀπὸ τὴ γῆ, (ποὺ θὰ ἔρθει ὁ Ἀντίχριστος), ἀλλὰ ἐνδόξως ἀπὸ τὸν οὐρανὸ. Θὰ κρίνει ζῶντας καὶ νεκρούς, καὶ ἡ Βασιλεία Του θὰ εἶναι αἰώνια (ἀτελεύτητη).

Οἱ μωαμεθανοὶ δὲν ἐνοχλοῦντο ἀπὸ τίς Χριστιανικῆς γιορτές, αἰῶνες τώρα. Μὲ τὸ ψευδὲς πρόσχημα ὅτι ἐνοχλοῦνται, ἀπαγορεύουν νὰ ἀκούγονται οἱ λέξεις «Χριστούγεννα» καὶ «Πάσχα» ! Τίς μετονομάζουν «γιορτὲς τοῦ χειμῶνα» καὶ «γιορτὲς τῆς ἀνοιξῆς» (ἢ «τοῦ καλοκαιριοῦ»). Εἶναι λοιπόν, ὀλοφάνερο ὅτι ἡ ἀντίδραση γιὰ τίς Χριστιανικῆς γιορτὲς προέρχεται ἀπὸ κύκλους ποὺ ἀναμένουν μέχρι σήμερα Μεσσία, ποὺ θὰ εἶναι ὁ Ἀντίχριστος, καὶ προετοιμάζουν γι' αὐτὸ τὴν κοινὴ γνώμη γιὰ τὴν ἔλευσί του. Σ' αὐτὸ διολοισθαίνει, συμβάλλει ἢ καὶ συμπαρατάσσεται καὶ τὸ περιοδικὸ τοῦ μητροπολιτικοῦ ναοῦ τῆς Ἀλεξανδρουπόλεως μετὰ τὸ δημοσίευμα «Ποῖός ἀπὸ μᾶς εἶναι ὁ Μεσσίας ;». Δὲν θὰ γιορτάσουν Χριστούγεννα, δηλαδή τὴ γέννηση τοῦ Χριστοῦ (: τοῦ Μεσσία) ; Τί θὰ γιορτάσουν; Ἀπλᾶ, «Ἰησοῦγεννα» ; Μόνο τὴ γέννηση τοῦ Ἰησοῦ ; Ὁχι τὴ γέννηση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Μεσσία ; Οἱ λέξεις «Ἰησοῦς Χριστός» εἶναι συνακόλουθες καὶ συμπληρωματικές. Ἐμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ θὰ γιορτάσουμε Χριστούγεννα (Χριστοῦ γέννα), τὴ γέννηση τοῦ Μεσσία, τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Κλείνουμε τ' αὐτιά μας σὲ «παράτονες φωνές»⁴⁰, φάλτσες δηλαδή καὶ σὲ συμβουλὲς ποὺ προέρχονται ἀπὸ «τῶν ἀλλοτρίων τίς φωνές» καὶ τὰ στόματα, ὅπως τοῦ προαναφερθέντος στὸ ἄρθρο τοῦ περιοδικοῦ ποὺ σχολιάσαμε.

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Ἀρχιεπ. Θεσσαλονίκης μᾶς δείχνει τὸν δρόμο ἀπὸ ποιούς νὰ μαθαίνουμε τὰ τῆς πίστεως μας· «Οἱ μάγοι (ποὺ πήγαιναν τὰ δῶρα στὸ Χριστὸ) ἐπειδὴ ζητοῦσαν νὰ μάθουν ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους, ποῦ γεννᾶται ὁ Χριστὸς κατὰ τίς ἱερὲς προρρήσεις, τοὺς ἐγκατέλειψε ὁ θεὸς ἀστήρ, γιὰ νὰ μᾶς διδάξῃ νὰ μὴν ζητοῦμε πλέον νὰ μαθαίνουμε ἀπὸ Ἰουδαίους τὰ σχετικὰ μετὰ τὸν νόμο καὶ τοὺς προφήτες, ἀλλὰ νὰ ἀκολουθοῦμε τὴν ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς διδασκαλία, γιὰ νὰ μὴ ἐκπέσωμε ἀπὸ τὴν ἄνωθεν Χάρι καὶ φωτοχυσία».⁴¹ Ὁ ἕτερος Γρηγόριος καὶ μέγας θεολόγος, σπηλιτεύοντας τὸν αὐτοκράτορα Ἰουλιανὸ παιανίζει τὸν θρίαμβο τοῦ Χριστοῦ : «Ἐχω καὶ ἐγὼ κάτι νὰ εἰπῶ ἀπὸ τὰ οὐράνια ἐκεῖνος ὁ ἀστήρ ἐφανέρωσε τὴν παρουσία τοῦ Χριστοῦ· αὐτὸς εἶναι ὁ στέφανος τῆς νίκης τοῦ Χριστοῦ».⁴²

Πολλοὶ ἱερεῖς εἶναι οἱ ἴδιοι ἀκατήχητοι καὶ γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ δὲν μποροῦν νὰ κατηχήσουν αὐτοὺς ποὺ θέλουν καὶ ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴν σωτηρία τους. Κάποια.... «Ὀρθόδοξα» περιοδικὰ ἀντὶ γιὰ λόγον Κυρίου, προσφέρουν λόγον θηρίου «τοῦ ὠρυωμένου τίνα καταπίει»⁴³. Ἀντὶ γιὰ θεολογία, διδάσκουν φιλοσοφία καὶ λίγο μαγεῖα. Παραμύθια μετὰ μαγικῆς κολοκύθης (!), μαγικὸς δίσκος (!), καὶ

μαγικά χαλιά(!), δὲν ἀπουσιάζουν . Τὰ ἐξώφυλλά τους διανθίζονται μὲ παιδικὰ δαιμονικά σκίτσα. Ἵσως, προσεχῶς, νὰ δημοσιευθοῦν ἀποσπάσματα ἀπὸ σατανικὲς βίβλους ἢ ἀκόμη καὶ «εὐαγγέλια» θρησκειῶν, ἐπισύροντας ἐπάνω τους τὸ διπλὸ ἀνάθεμα γι' αὐτοὺς ποὺ θὰ κηρύξουν ἄλλο εὐαγγέλιο ἀπ' αὐτὸ ποὺ παραλάβαμε.⁴⁴

«Ἄλλο εὐαγγέλιο μᾶς φέρατε καὶ ἄλλη διδασκαλία ἀντίθετη πρὸς τὴν τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν μαθητῶν Του», ἐκφράζουμε μὲ πόνο, χρησιμοποιοῦντας τὰ λόγια τοῦ Ἁγίου Γρηγ. Παλαμᾶ. Ὁ προφήτης Ἀββακούμ ἀπευθύνει ἓνα «ἀλλοίμονο σ' ἐσᾶς»: «ὦ ὁ ποτίζων τὸν πλησίον αὐτοῦ ἀνατροπὴ θολερὰ».⁴⁵

«Ἐξαποστελῶ λιμὸν (πεινά) ἐπὶ τὴν γῆν, οὐ λιμὸν ἄρτων οὐδὲ δίψαν ὕδατος, ἀλλὰ λιμὸν τοῦ ἀκοῦσαι τὸν λόγον Κυρίου».⁴⁶

Συμπυκνώνει σὲ λίγες γραμμὲς τὴν ἄθλια αὐτὴ εἰκόνα ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς: «Ἡ ἄνοια καὶ ἡ παραφροσύνη εἶναι οἱ πονηροὶ γεννήτορες πονηροτέρων αἰρέσεων διότι, ὅταν ἀγνοῖ κανεὶς μερικὰ ἐκ τῶν θείων, ἔπειτα δὲ ὄχι μόνον δὲν πείθεται καθόλου στοὺς εἰδήμονες ἀλλὰ καὶ ἀνθίσταται σ' αὐτούς, αὐτὸς πρῶτον μὲν πλανᾷ τὸν ἑαυτοῦ καὶ ἔπειτα ὅλους τοὺς ὁπαδούς του. Πολλοὶ λοιπὸν τελευταία, ἐπειδὴ " ὄλοι σχεδὸν ἐπιζητοῦν τὰ δικά τους καὶ ὄχι τὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ", καὶ αὐτὰ ποὺ εἶναι στὰ χέρια τους, εἴτε λόγοι εἶναι, εἴτε ἀξιώματα, ἀκόμη καὶ ἱερά, καθιστοῦν μέσα βιοπορισμοῦ καὶ δόξης ἐκ μέρους ἀνθρώπων. Τί ἐνδιαφέρον ἔχουν αὐτοὶ γιὰ τέτοια ζητήματα;».⁴⁷

Οἱ ὑπεύθυνοι τοῦ περιοδικοῦ πρέπει νὰ ζητήσουν δημοσίως συγνώμη, ἰδιαίτερως γιὰ τὴν δημοσίευση αὐτοῦ τοῦ βλάσφημου κειμένου, μὲ τὸ ὁποῖο ἀκροθιγῶς ἀσχοληθήκαμε.

Κατακλείομε μὲ κάτι ποὺ εἶχε ἀναφέρει ὁ Οὐρανοφάντωρ καὶ Μέγας, Βασίλειος, παραλλάσσοντάς το ἐλαφρῶς: «Πιστεύομε ὅτι ὁ ἔλεγχος μας, καὶ ἡ ἔντονη διαμαρτυρία μας, ἀπὸ τρία ἀγαθὰ, θὰ ἐπιτύχει τουλάχιστον τὸ ἓνα · **α**) ἢ θὰ ἀπομακρύνει τὴν πλάνη ἀπὸ ὄσους ἤδη ἔχουν ἐκπέσει σ' αὐτὴ, **β**) ἢ θὰ προφυλάξει ἓν τι μὲτρω, τοὺς ὑγιαίνοντας, **γ**) ἢ τοῦλάχιστον θὰ ἀμειψοῦμε ἐμεῖς, διότι συνετελέσαμε στὸ νὰ προτιμήσουν οἱ ἀδελφοὶ μας τὴν ἀλήθεια».⁴⁸

ΑΓΙΟΡΕΙΤΕΣ ΚΕΛΛΙΩΤΕΣ ΠΑΤΕΡΕΣ

Παραπομπές-Σημειώσεις

1. Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ, ΕΠΕ, Τόμ. 6, σελ.531.
- 2.Περιοδικό «Σταγόνες πίστεως», Τεύχος 40 Ἀπρ.-Μαῖος-Ἰούν. 2022, σελ.8-9.
- 3.Πιθανῶς προέρχεται ἀπὸ τὸν ἀφορισμένο Ρώσσο λογοτέχνη Λέοντα Τολστοῖ.
- 4.Περ. Στ.πίστ., ἔ.ἀ. σελ.10-11.
5. Ἁγ. Κυριλ.Πατρ. Ἱεροσολ., ΕΠΕ, Τόμ.2, Κατήχηση φωτιζομ., ΙΕ'σελ.133
6. Μ. Βασιλ. ΕΠΕ, Τόμ.3, σελ.317.
7. Ἰωάν.10,5.
- 8.Ματθ.12,34.
- 9.Πρβλ. Γέν.3,1-7.
- 10.Περιοδ. ἔ.ἀ.σελ.11.
11. Ἰωαν.1,42.
12. Ἰωάν.4,25-26.
13. Ἰωάν.4,42.
14. Ἰωάν.1,19-20, 26, 29.
15. Ἰωάν.1,46,47.
16. Ἰωάν.1,50
- 17.Ματθ.16,16 · Ἰωάν.6,69.
18. Ἰωάν.11,27.
- 19.Ματθ.26, 63-64.
- 20.Ματθ.2,3-5.
- 21.Μιχ.5,1.
22. Ἁγ.Κυριλ.Ἀλεξ.,ΕΠΕ Τόμ.11, σελ.27
23. Ἁγ.Ἰωαν.Δαμασκ. ΕΠΕ, Τόμ.1, Ἔκδ. ἀκριβ. Ὁρθοδ.πίστεως, σελ.431.
24. Μ.Ἀθαν.Πτρ. Ἀλεξανδρ.ΕΠΕ, Τόμ.2, σελ.257.
- 25.Ἁγ.Κυριλ. Ἱεροσ., ΕΠΕ, Τόμ.1
- 26.Γέν.49,10.
- 27.Ἁγ.Ἰωάν.Χρυσ.,ΕΠΕ, Τόμ.8Α, σελ.357.
- 28.Ματθ.Κεφ.24 Μάρκ.Κεφ.13.
- 29.Ματθ.24,15 · Μάρκ.13,14 Δανιήλ 9,27.
- 30.Ἁγ.Ἰωάν.Χρυσοστ.,ΕΠΕ,Τόμ.12, σελ.287.
- 31.Μ.Ἀθαν., ΕΠΕ, Τόμ.2, σελ.183-185.
- 32.Β'Ἔσο.2,1-10&Ἁγ.Ἰωάν.Χρυσ.,ΕΠΕ, Τόμ.12, σελ.20,22,51.
- 33.Ματθ.24,27
- 34.Ἁγ.Κυριλ. Ἱεροσολ.,ΕΠΕ, Τόμ.1, Κατηχ.φωτ.Δ'σελ.149.
35. ἔ.ἀ., Τόμ.2, Κατήχ.φωτιζ.ΙΕ'σελ.120-168.
- 36.Ἁγ.Ἰωάν.Δαμασκ.,ΕΠΕ,Τόμ.1, Ἔκδ. ἀκριβῆς, σελ.555-559.
37. Ἁγ. Γρηγ. Παλαμᾶ, ΕΠΕ, Τόμ. 6, σελ.451.
38. Ἰωάν. 8,32.
39. Ψάλλμ.11,2.
40. Ἁγ. Γρηγ. Παλαμᾶ, ΕΠΕ, Τόμ. 5, σελ.325.
41. Α' Ἐπιστ. Πετρ. 5,8.
42. Ἁγ. Γρηγ.Θεολ., ΕΠΕ, Τόμ.3, σελ. 189-191.
43. Ἁγ. Γρηγ. Παλαμᾶ, ΕΠΕ, Τόμ. 11, σελ.471.
44. Γαλάτας 1,8-9.
45. Ἀββακούμ, 2,15.
46. Ἀμμώσ, 8,11
47. Ἁγ. Γρηγ. Παλαμᾶ, ΕΠΕ, Τόμ. 3, σελ.311.
48. Μ.Βασιλείου, ΕΠΕ, Τόμ.10, σελ. 31.